

LÁ THƯ MỤC VỤ

Cách đây không lâu, các mạng lưới thông tin toàn cầu đã đăng một tin rất thương tâm “*Sự vô cảm của người Trung Quốc dưới chế độ Cộng Sản*”, thuật lại tai nạn xảy ra cho một bé gái, sau khi bị xe tải cán, em nằm quần quai trên vũng máu, bao nhiêu người đi qua, nhìn thấy em nhưng lạnh lùng như không thấy, vô cảm bỏ đi...! Thật kinh khủng cho lòng người ! Cá nhân tôi, đặc biệt là sau ngày đen tối 30 tháng 4 năm 1975, chứng kiến nhiều trường hợp con người tỏ ra vô cảm với đồng loại, nhất là trong hoàn cảnh tù đày Cộng Sản.

Tôi vừa nhập vào đội 10 (đội linh mục tu sĩ) trong Phân Trại B (Trại A 20), thì linh mục Nguyễn Huy Chương vừa được ra khỏi khu biệt giam. Ngài bị kiệt sức và bị phù thũng rất nặng nhưng may mắn có người cháu của Ngài chăm sóc rất tận tình. Đó là thầy Bùi Xuân Phương, một cựu Đại Chung Sinh thuộc Giáo Phận Xuân Lộc. Qua những lần tiếp xúc với thầy Phương, tôi được biết lý do Cha Chương bị phạt nặng trong phòng biệt giam chỉ vì tội đã chia sẻ thức ăn cho các tù nhân mồ côi (tức không bao giờ được gia đình thăm nuôi). Những người cai tù Cộng Sản gán cho việc chia sẻ cơm áo cho kẻ bất hạnh hơn là một hành vi cố tình chống lại họ.

Quái lạ thật ! Tại sao đầu óc người Cộng Sản lại suy nghĩ méo mó như vậy ? Hãy nghe linh mục Chương kể lại như sau : “*Họ kết tội tôi dùng vật chất để mua chuộc người khác hầu kết bè kết đảng với âm mưu nổi loạn phá trại*”. Cái nhìn của người Cộng Sản là như thế ! Thế giới ngày nay đã nhận ra rằng : Cái gọi là ‘Thiên Đường Cộng Sản’ - nơi mà mọi người làm theo khả năng hưởng theo nhu cầu - chỉ là huyền thoại mà thôi. Thế mà, mãi đến hôm nay, thỉnh thoảng tôi vẫn còn nghe vài ý kiến cho rằng Chủ Nghĩa Cộng Sản ngay từ khởi thủy rất tốt, chỉ có những người thừa hành áp dụng sai nên mới gây ra những thảm họa. Không phải vậy, Chủ Nghĩa ấy là một sự hoang tưởng ngay từ đầu với quá nhiều mâu thuẫn và sai lầm, nên khi đem ra áp dụng chắc chắn gây nên những hậu quả tai hại khôn lường. Lịch sử đã chứng minh điều đó là bất kỳ nước nào áp dụng Chủ Nghĩa Cộng Sản thì nước đó bị nghèo đói, luân lý bị suy đồi, gia phong bị phá hoại, truyền thống dân tộc bị chà đạp, tự do và nhân quyền bị cưỡng đoạt, xã hội bị chia rẽ, cá nhân trở nên ích kỷ và vô cảm !

Lúc tôi bị chuyển ra Phân Trại E thì có một cuộc vượt ngục mà chúng tôi gọi nhóm anh em đó là “Bảy vị Anh Hùng”. Cả 7 người thuộc đội 14 cướp súng rồi vượt trại, nhưng ít lâu sau 6 người bị bắn chết, chỉ còn Đại Úy Pháo Binh Lê Thái Chân còn sống sót bị lôi về trại trong tình trạng toi tả bầm dập. Nhiều anh em sợ vạ lây vào thân nên đứng dưng vô cảm với anh Chân, chẳng những không trợ giúp mà còn xa lánh không muốn tiếp xúc. Những anh em muốn tỏ ra cảm thông giúp đỡ thì cũng phải thật khôn khéo và kín đáo. Cái cơ cấu xã hội dưới chế độ Cộng Sản thực tế đã dần dần biến đổi con người trở nên những cỗ máy vô cảm như thế đó ! Như vậy có khác chi việc cầm dao hay cầm súng giết người khác đâu. Bởi lẽ, nhà phân tâm học chuyên về tâm lý thiếu nhi Françoise Dolto, về cuối đời bà đã quả quyết rằng : “*Điều trái ngược với tình thương chưa hẳn là thù ghét mà là vô cảm đứng dưng*”. Trong một bài học về Xã Hội Học trong Đại Chung Viện Saint Charles, tôi được dạy rằng : “*Có nhiều cách giết người, nhưng cách giết người tinh vi nhất là cứ sống đứng dưng vô cảm với người đố*”. Xét cho cùng, những cách nhận định như trên thật chí lý và đáng để chúng ta suy nghĩ.

Trong Mùa Phục Sinh hơn bao giờ hết, Giáo Hội ý thức rằng ‘*Chúa Chiên Lành*’ là hôm qua mà cũng là hôm nay và ngày mai nữa. Mục Vụ là sứ mạng của Giáo Hội, và ***mỗi tín hữu đều có phần của mình*** trong sứ mạng ấy, nghĩa là vừa được chăn dắt lại vừa có trách nhiệm phải chăn dắt. Giám mục, linh mục chăn dắt đoàn chiên với tình yêu thương thông cảm đã dành, mà cha mẹ cũng là những ‘mục tử’ trong chính gia đình mình, thầy cô giáo cũng là ‘mục tử’ trong lớp mình dạy...v.v... Đức Kitô, vâng, chính Ngài đã là, vẫn là và mãi mãi sẽ là ***Đấng Chăn Chiên Nhân Hậu***. Mà cách chăn dắt của Ngài là yêu thương, thông cảm, chăm sóc, cứu chữa và không ngừng đi tìm những chú chiên lạc để vui mừng cõng nó về. Ngài đã chết một cách tất tưởi thể lương trên thập giá để cứu đoàn chiên, chứ không lạnh lùng vô cảm bỏ mặc chúng bây muốn đến đâu thì đến !

Đó là bài học cho mỗi người chúng ta. Hãy thành tâm nhìn lại cách sống, cách đối xử của mình đối với những người trong gia đình trước. Vợ chồng có quan tâm đến nhau ? Cha mẹ có quan tâm đến từng đứa con ? Con cái có quan tâm đến cha mẹ nhất là những bậc cao niên đau yếu ? Anh chị em có quan tâm đến nhau ?...Sau đó mới hy vọng nhìn lại cách quan tâm của từng người chúng ta đối với Cộng Đoàn. Hãy tự hỏi : “*Thái độ của chính tôi mỗi lần bước vào Trung Tâm để tham dự những sinh hoạt của Cộng Đoàn ra sao ? Tôi thờ ơ, đứng dưng, muốn ra sao thì ra, của ‘Chùa’ mà, hơi đâu mà lo vì có người khác lo rồi. Lạy Chúa Chiên Lành, xin dạy chúng con biết học từ nơi Chúa cách yêu thương, săn sóc, cảm thông.*

Linh mục Phạm Quang Hồng.